

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w C.

przeciwko G.P., W.P. i J.T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej W. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej W. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 kwietnia 2016 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może

oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która nie została spełniona, a ponadto na nieprzewidzianej w przepisach k.p.c. „sprzeczności wykładni z jednolitym orzecnictwem Sądu Najwyższego”.

Powołanie się na przesłankę uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca zasadność tej przesłanki upatruje w naruszeniu art. 56 § 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 21 z późn. zm.) w zw. z art. 119 § 2 tej ustawy, mającym prowadzić do bezwzględnej nieważności umowy odpłatnego przeniesienia wierzytelności (art. 58 § 1 k.c.), naruszeniu art. 108 k.c., art. 229 § 1 k.c. w zw. z art. 348 k.c., art. 123 § 1 pkt 2 k.c., art. 321 § 1 k.p.c. w wyniku zmiany kwalifikacji prawnej z art. 676 k.c. w zw. z art. 694 k.c. na art. 226 § 1 k.c. Skarżąca zarzuciła też błędną wykładnię art. 226 § 1 k.c. oraz naruszenie art. 118 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c. w odniesieniu do terminu przedawnienia roszczeń z art. 676 k.c.

Brak jest jednak jakichkolwiek zasadnych argumentów, które miałyby wspierać tezę o rażących naruszeniach prawa skutkujących oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd II Instancji.

Powołane przepisy prawa spółdzielczego regulują jedynie skutki podejmowania działalności konkurencyjnej i nie można przyjąć, że jest jednoznaczne to, iż automatycznym efektem podjęcia takiej działalności miałyby być sankcja nieważności bezwzględnej czynności prawnej.

W odniesieniu do pozostałych zarzutów skarżącej należy mieć w szczególności na uwadze, że roszczenie powódki zostało jednoznacznie określone, tj. o zwrot równowartości ulepszeń (nakładów) na nieruchomość, a następnie rozstrzygnięte w niezmodyfikowanej podstawie faktycznej. Prawnorzeczowe ich rozliczenie było rozważane już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i nie jest zaskoczeniem możliwość rozstrzygnięcia sporu na tej podstawie prawnej (zob. m. in. wyroki SN z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt II CSK 14/16, z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt V CSK 181/12, dostępne na www.sn.pl, z dnia 12 maja 2011 r., sygn. akt II PK 277/10, OSNP 2012, nr 13 - 14, poz. 162, z dnia 2 grudnia 2005 r., sygn. akt II CK 277/05, www.sn.pl). W ramach podstawy faktycznej ustalono, że wydanie nieruchomości dokonane zostało dopiero 23 maja 2013 r., a umowny stosunek obligacyjny, na podstawie którego powódka władała nieruchomością, zakończył się jeszcze przed jej zbyciem M. i W. małżonkom P., więc nie mogli oni wstąpić w miejsce zbywców w stosunek najmu, zatem następcy prawni M.P. nie mogli uzyskać statusu wynajmujących. Tym samym brak było zobowiązaniowego stosunku prawnego mającego stanowić podstawę rozliczenia nakładów (zob. m. in.: wyroki SN z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt II CSK 306/16, z dnia 1 marca 2017 r., sygn. akt IV CSK 287/16, postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt III CZP 12/16, wyroki SN z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt V CSK 625/13, z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt IV CSK 601/11, z dnia 18 maja 2011 r., sygn. akt III CSK 263/10, postanowienie SN z dnia 5 marca 2009 r., sygn. akt III CZP 6/09, dostępne na www.sn.pl).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jw